

Ὁ ὡραιότερος ὅλων τῶν ὑπαρχόντων μαργαριτῶν εἶναι ὁ ὑπὸ τῶν ἀειμνήστων Ζωσιμάδων ἀγορασθεὶς καὶ ὑπ' αὐτῶν κληροδοτηθεὶς τῇ Ἑλλάδι.

Ὁ μικρὸς οὗτος παῖς, ἔλεγεν ὁ Θεμιστοκλῆς πρὸς τοὺς φίλους του, δεικνύων τὸν Ἑρωτα, ἄρχει ὅλης τῆς Ἑλλάδος· ἐπειδὴ αὐτὸς μὲν κυβερνᾷ τὴν μητέρα του, ἡ δὲ μήτηρ του ἐμὲ, ἐγὼ κυβερνῶ τοὺς Ἀθηναίους, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς ἄλλους Ἕλληνας.

Ὁ μέγας κώδων τοῦ ἐν Βιέννῃ ναοῦ τοῦ Ἀγίου Στεφάνου, κατεσκευάσθη ἐκ τοῦ χαλκοῦ 180 τουρκικῶν τηλεβόλων καὶ ἔχει βάρος ἴσον πρὸς 354 στατῆρας.

Ἡ ἐν Δρέσδῃ πινακοθήκη περιέχει 1900 εἰκόνας διαφόρων ἐπισήμων ζωγράφων· ἐδα πανήθησαν δὲ πρὸς καταρτισμὸν αὐτῆς ὀκτὼ ἑκατομμύρια ταλλήρων.

Ἐν Μονάχῳ ὑπάρχει ἐστημένος χάλκινος ἀνδριὰς παριστῶν τὴν Βαυαρίαν καὶ ἐπονομαζόμενος Patrona Bavaria. Ὁ ἀνδριὰς οὗτος κατεσκευάσθη ἐκ τῶν εἰς τὰ βῆθη τῆς θαλάσσης πεσόντων τηλεβόλων κατὰ τὴν ἐν Ναυαρίνῳ τῆς Ἑλλάδος γενομένην ναυμαχίαν, ἅτινα δύται πολλοὶ ἐξέβαλον· εἶναι δὲ μεγέθους τοσούτου, ὥστε ἐντὸς τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνδριάντος τῆς Βαυαρίας δύναται νὰ ἱσταταί τις ὄρθιος· πρὸς τούτοις δύναται τὸ κενὸν αὐτὸ τῆς κεφαλῆς νὰ περιλάβῃ ἐπτὰ τοῦλάχιστον ἀνδρας, οἵτινες διὰ τῶν διαφόρων φεγγιτῶν, τῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ταύτης ὑπαρχόντων νὰ δύνανται νὰ ἐπισκοπῶσι τὴν πόλιν τοῦ Μονάχου καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Ὁ ἀνδριὰς οὗτος λέγουσιν ὅτι εἶναι ὁ μόνος ἀνδριὰς ὅστις εἶναι ὁλόκληρος καὶ οὐχὶ ἐκ πολλῶν μερῶν συγκείμενος. Παρὰ τῷ ἀνδριάντι τούτῳ κεῖται καὶ τι τηλεβόλον ὑπόλοιπον μὲν τοῦ ἀνδριάντος, ἀλλὰ καὶ ἀναμιμνήσκον τὸ εἶδος τῆς ὕλης ἐξ ἧς κατεσκευάσθη ὁ ἀνδριὰς.

ΠΟΙΗΞΙΑ.

Ο ΤΥΦΛΟΣ.

Εἰς νάματα κρυστάλλινα, εἰς οὐρανοὺς σαπ-
(φεύρων,
Εἰς τοῦ Βοσπόρου τὰς ἀκτὰς μέσῳ ἀνθῶν καὶ
μύρων,
Ἐνθα τὰ ἄστρα πρὸς τὴν γῆν ἐρωταυμένα κλί-
(νουν,
Καὶ νύμφαι συλλουόμεναι μαγείας στόνους χύ-
(νουν,

Ὁ Φαίδων ἐγεννήθη,
Καθὼς γεννᾶται στεναγμὸς εἰς ἐρωμένης στήθη...

Μὲ τῆς μητρὸς τὸ φίλημα θερμὸς ἀπεπλανᾷτο
Καὶ ὑπὸ δένδρα ψάλλοντα ρεμβώδης ἐκοιμᾶτο,
Κ' εἰς ὄνειρα χυνόμενον γενναίᾳς φαντασίας
Αἱ ὁρόσοι τὸν ἀφύπνιζον κ' αἱ αὖραι μὲ θωπείας·
Ἡύξανετο καὶ ἦτον

Ναὸς τὸ στήθος τοῦ ἀγνῶν ἐρώτων καὶ χαρίτων.

Καὶ ἦτον ἡ καρδία του, τοῦ ποιήτου καρδία,
Πνοὴ εὐώδης τῶν ἀνθῶν, ἀγγέλων μελωδία·
Ὁ κόσμος τῷ παρίστατο ὡς παραδείσου λίμνη
Ἐνθα Θεὸν καὶ ἔρωτα κωπηλατῶν ἀνύμνει,
Καὶ ἔρρε' ἡ ζωὴ του,

Ὡς ἔρρεε χαρμόσυνος ἡ εὐμελὲς μόλπη του.

Ἡγάπα κ' ἐλατρεύετο... Ὑπὸ σκιὰν φιλόρας.
Θερμὴν ἀγκάλην ἤνοιγεν εἰς φίλημα Ἑλδίρας
Καὶ μὲ τῆς κόρης ἦγωνε τὰ φλογερά του χεῖλη...
Ἄρῳν τοιούτων Ἀὔριον ποτὲ μὴ ἀνάτειλῃ!

ὦ Λαμαρτίνε, μάτην
Εὐχεσ' ὑπὲρ τῶν εὐτυχῶν τὴν ὥραν βραδυ-
(τάτην!

Εἰς γάμον τοὺς συνήνωσε γονέων εὐλογία,
Ἐξῆ εὐχὴ ὑπὲρ αὐτῶν πᾶσα πτωχοῦ καρδίᾳ,
Κ' ἔζων δακρύων ἄγευστοι καὶ ξένοι ἀλγη-
(θόνων

Ὅπως τὸ ἔαρ φαίνεται ζεῦχος ἀγνῶν τρυγόνων.
Καὶ ἔφευγον οἱ χρόνοι...

Τῆς μαγικῆς Ἀνοίξεως αὐτῇ δραστώδης ἦτον,
Ἀγγέλων ὡς μεϊδιάμα, λευκὴ ὡς ἡ μορφὴ των

*Ανθη καὶ ἄνθη ἔθαλλον, ὡς τὰ πτηνὰ, ποι-
(κίλα,
Τοὺς πόθους της ἀνέμελπε κρυπτή ἡ Φιλομήλα,
Κ' ὁ κόσμος κλίνων γόνυ
Τὸ ἔαρ εἰς τὸν Πλάστην του ὡς ὕμνον προσε-
(φώνει.

Ἐκεῖ, εἰς ἄλσος σύνδενδρον, εἰς πεύκην ὑποκάτω
Τὴν ἁρμονίαν τοῦ Παντός εἰς νέος ἤκροατο. . .
Ἀκτὶς φαιδρὰ τὸ φύλλωμα διαπερῶσα πίπτει
Καὶ τὴν μορφήν τοῦ εὐγενοῦς θνητοῦ ἀποκα-
(λύπτει,

Εἶναι ὠχρὰ σελήνη,
Κ' ἡρέμα δάκρυ διαυγὲς ὁ ὀφθαλμός του χύνει.

Ὡς ῥόδα, κρίνοι, ἀδελφοὶ ἐκείνου, καὶ μυρσίναι,
Ἐμπρὸς σας ποῖος ἵσταται, ὁ κλαίων ποῖος εἶναι;
Ἄς γίνῃ δάκρ' ἡ δρόσος σας' ὦ ἄνθη, μαραν-
(θῆτε

Προτοῦ, προτοῦ τὸν Φαίδωνα ἀόμματον ἰδῆτε!
Τυφλὸς πλανᾷ τὸ βῆμα
Κ' ἔγιν' ὁ κόσμος δι' αὐτὸν εὐρὺ τοῦ σκότους
(μνῆμα.

Ἰδέ τον . . . Μένει ἄφωνος, ἀκίνητος καὶ μόνον
Ἀφίνει, ὡς τὸ ἄρωμα τὸ ἄνθος, γλυκὺν στόνον.
Δὲν ψάλλει ἤδη, δὲν πετᾷ, ἀλλὰ σιγὰ δακρύων
Μέγα φωνεῖ καὶ ὕψιστον τοῦ κόσμου ἐλεγείον.
Κ' ἐνῶ γελῶσιν ὅλα,
Αὐτὸς εἶναι κυπῆριστος εἰς ἄλση μυροδόλα.

Ἀκούει γύρω του φαιδρὰ πτηνὰ νὰ κελαδῶσι,
Πνέει τερπνὰ ἀρώματα ποῦ πάντοθεν πετῶσι,
Θερμὴν ζωὴν αἰσθάνεται εἰς πρωϊνὰς ἀκτίνας,
Τότ' ἐνθυμεῖται τὰς χρυσὰς ἡμέρας του ἐκείνας,
Τὸν κόσμον ἐνθυμεῖται,
Καὶ μὲ λυγμοὺς καὶ δάκρυα αὐτὰ παραπονεῖται.

«Παῦσε ἀχλὺς τοῦ βίου μου, ὦ τοῦ φωτός μου
(δύσεις!

Μακρὰν μου σκότῃ φύγετε, κολάσεως ἀλύσεις,
Τὸν τελευταῖον κἂν τῆς γῆς χαιρετισμὸν ν' ἀ-
(φῆσω,

Τὸ φῶς, ὀλίγον οὐρανὸν, τὴν φύσιν ν' ἀτενίσω...
Εἶναι σκληρὸν, Θεέ μου,
Νὰ ἔχω τέκνον καὶ αὐτὸ νὰ μὴν ἰδῶ ποτέ μου!

Οἱ πόθοι, αἱ ἐλπίδες μου, τὰ ὄνειρα, ἡ Πλάσις,
Εἰς μελανὰς ἐκλείσθησαν τάφου στενοῦ ἐκτάσεις,
Καὶ μόνος εἰς κατάμαυρον κόσμον ἐγὼ πλα-
(νῶμαι,
Οὐδὲ μορφήν βλέπω θνητοῦ, οὐδ' ἄστρον ἐν
(θεῶμαι,

Ὁ Κάιν οὕτω μόνος
Ἐπλάνη βῆμα εἰς τὴν γῆν καὶ σκότος του ὁ
(φόνος.

Ναὶ, θάλπει, λάμπει, ἥλιε, τὸ πρόσωπόν μου
(λούεις,

Ἄλλ' ὡς τὴν πλάκα τοῦ νεκροῦ τυφλὴν καρ-
(δίαν κρούεις.
Καὶ δὲν σὲ βλέπω... Εὐγενεῖς μυροδολεῖτε κρίνοι,
Ἀλλὰ ποῦ εἰσθε; Δι' ἐμὲ μεγάλη νύξ σας
(σβύνει!

Πτηνὰ ποῦ κελαδεῖτε,
Ἄν χαιρετᾶτε τὴν Αὐγὴν, κ' ἐμὲ, κ' ἐμὲ θρη-
(νεῖτε.

Ὡς τοῦ ἐνόχου τὴν ψυχὴν, ἐμὲ σιεπάζει πίσσα
Κ' ἀκούω γύρω τὴν ζωὴν . . . Ὡς Ζέφυρέ μου,
(φύτα

Καὶ ῥίψε καὶ διάλυσε μακρὰν τὰ σκότῃ, πέραν,
Καὶ τοῦ φωτός δὲς με στιγμὴν καὶ δὲς με τὴν
(ἡμέραν!

Καὶ ὕψωτε τὸ ὄμμα
Πιστεύσας ὅτι θὰ ἰδῇ τῶν οὐρανῶν τὸ χρῶμα.

Ἀλλὰ δὲν εἶδε φῶς Θεοῦ καὶ τὰ ὠχρὰ του χεῖλη
Ἐλάλουν ἔτι, ὡς λαλεῖ ἀρρήτως ἡ κογχύλη . . .
Κ' ἡ κεφαλὴ του ἔπεσε βαρεῖα εἰς τὰ στήθη.
Μὲ διαταγμὸν πρὸς τὰ ἔμπρὸς ὀλίγον ἐκινήθη
Κ' ἐκεῖ τὸ γόνυ κλίνει
Τίς οἶδε ποίας ἔχυσεν εἰς προσευχὴν ὁδύναις!

Κ' ἰδοὺ μικρὸς τις ἄγγελος, παῖζον, γελῶν
(παιδίον

Ἐτρεχ' εἰς τ' ἄνθη, χρυσαλλίς μόλις τριῶν
(Μαίων,

Ἐστη μικρὸν, ἀνέπνευσε, τριγύρω του προσ-
(βλέπει

Καὶ πρὸς τὸν Φαίδωνα, πετῶν τὰ θήματά του
τρέπει:

«Παπάκη μου, Παπάκη!
Ἄ, κλαίεις τόσα δάκρυα θὰ σβύσω, ἕνα μάκη!»

Κ' ἐνῶ αὐτὸς προσήχετο μὲ γόνυ κεκλιμένον,
Ἐντὸς τῶν βραχιόνων του, πρὸς τᾶν τεταμένων,
Ὡς ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ τὸ τέκνον του εὐρέθη,
Καὶ τὸν φιλεῖ καὶ τὸν φιλεῖ ἐν ἀγνοιάτῃ μέθῃ.
Ὁ Φαίδων τὸ ἀρπάζει,
Τὸ περιπτύσσεται θερμῶς καὶ ἐμμανὲς φωνάζει.

«Ὡ, πρόβαλε εἰς τοῦρανοῦ, Θεέ μου, ἄκραν
(μίαν

Καὶ τῶν τυφλῶν μου ὀφθαλμῶν ἰδὲ τὴν ἀγωνίαν!
Ἰδὲ, τὸ τέκνον μου, ἰδέ! . . . Ἀχ, χάθε φίλημά του
Γρανίτην θὰ ἐρράγιζε καὶ σπλάγχνα τοῦ θα-
(νάτου.

Σὺ ὅμως δὲν λυπεῖσαι
Νὰ τὸ φιλῶ ἀόματος . . . Καὶ σὺ Πατὴρ κα-
(λεῖσαι!

Καὶ τὴν μορφήν τοῦ τρυφεροῦ υἱοῦ του περι-
(ψάβων,

Καὶ εἰς ἀγκάλην σπείρουσαν αὐτὸν ἐπαναπαύων,
«Τυφλὸς, ἐθρήνηι, καὶ ποτὲ δὲν θέλω σὲ γνωρίσῃ
Γλυκύ μου τέκνον, τέκνον μου! Ὁ τάφος θὰ μὲ
(κλείσῃ

Καὶ ποῖος οἶδε πλέον . . . »
Καὶ τὸ ἐφίλει ἀπληστος, καὶ τὸ ἐφίλει κλαίων.

«Τί ἔχεις, τί Παπάκη μου; Μὲ κάμεις νὰ τρο-
(μάζω,

Νὰ χύνω δάκρυα κ' ἐγὼ, κ' ἐγὼ ν' ἀναστενάζω...
Μὰς περιμένει ἡ Μαμά... Θὰ ψάλλω τραγουδάκι
Καὶ θὰ χαρῆς. Πηγαίνωμε, πηγαίνωμε Πα.
(πάκη! »

Ἀπέλπιδα, θρηνήρη,
Τυφλὸν πατέρα ἄγγελος ἀπὸ τὴν χεῖρα σύρει...

Ὁ Φοῖβος ἄνω ἔλαμπε, κ' ἐγέλα ὅλη ἡ φύσις!

.
.
.

(Ἐκ τῶν Εἰκόνων καὶ τῶν Κυμάτων).

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ Α* Γ*

(Ἐκ τῶν Μύρτων).

Ἀφίλος—λέγουν—ἡ ψυχὴ ἐπιχειρεῖ καὶ μόνη
τὸν πλοῦν τὸν ἐπικίνδυνον τῆς ἀλμυρᾶς ζωῆς,
ἡ θλίψις τὰ ἱστία τῆς ἀγρία βυτιδώνει
καὶ ὄρμος τις σωτήριος δὲν κρύπτεται που εἷς.

Καὶ θεωροῦσι τὴν ζωὴν προσίμιον θανάτου
καὶ εἰς τὴν φύσιν βλέπουν φαντάσματα θολὰ,
τὸ πᾶν τοῖς φαίνεται κοιτὶς νεκρώσεως ἀκράτου
καὶ λέγουσιν ἀπέλπιδες· ὁ βίος δὲν γελά.

Μὴ πιστεύε τους· ψεύδονται. Ἀπαρνηταὶ τοῦ βίου
ἄφες νὰ μένουν θεαταὶ ἀναίσθητοι μακράν·
ὅς μὴ ροφῶσι τὸ γλυκὺ νέκταρ τοῦ ἀνθοσμίου,
ἀφ' οὗ δὲν βλέπουν ἀληθῆ πλὴν ἢ τὴν συμφορὰν.

Ἄφες αὐτοὺς στενάζοντας καὶ μετ' ἐμοῦ, Ἀνδρέα,
ἔλθε ν' ἀντλήσωμεν φαιδροὶ ἐλπίδα ἀνθηρὰν,
τοῦ ἔαρος νὰ δρέψωμεν τὰ ἄνθη τὰ ὠραῖα,
μὲ τοῦ χειμῶνος τὸν ψυχρὸν ἀπαίζωμεν βορρᾶν.

Ἐν βλέμμα ῥίπτων συμπαθεὶς εἰς τὰ μικρά σου ἔτη
εἶπέ μοι, ἂν τὰ παίγνια ἐκεῖνα τὰ μωρὰ,
τὸ φίλημα, ὅπερ ὕγρον τὸ χεῖλος ἐπιθέτει
εἰς τῆς μητρὸς τὰς παρειάς, δὲν ἦσαν ἡ χαρὰ;

Εἰς τὸ φαιδρὸν συμπόσιον τῶν ἡμερῶν ἐκείνων,
ὅτε κενούμεν κύπελλα χαρᾶς κισσοστεφῇ,
ἂν ρεύσῃ δάκρυ διαυγὲς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφένον
δὲν εἶνε στόνος, συμφορὰ, ἀλλὰ χαρὰ, τρυφή.

Εἶπέ μοι πῶς φαντίζεται τὸν κόσμον τὸ παιδίον;
Δὲν εἶνε δι' αὐτὸ τὸ πᾶν παράδεισος καὶ φῶς,
ἀφ' οὗ τὰ ῥόδα θάλλουσι καὶ ψάλλει τὰ σρουθίον,
ἀφ' οὗ μυθολογεῖ γλυκὺς ὁ γέρων ὁ σοφός;

Ἐγὼ δὲν βλέπω δάκρυα εἰς τοῦ παιδὸς τοὺς χρόνους,
ἀλλὰ ἀγνεῖαν, παίγνια, φιλήματα, χορούς.
Ἐπειτα γίνετ' ἔφηβος ὁ παῖς, πετᾷ κουφόνους
καὶ τῷ κυλῖει ὄνειρα τοῦ βίου μας ὁ ῥοῦς.

Τότε χαρὰ· τότε ἐλπίς· τότε ἀκτὶς ἀγία
τὸ μέτωπον χρυσόνοσσα ἐγείρει ρεμβασμὸν,
καὶ μυστηρίου ἐν ἡμῖν τελεῖται λειτουργία
καὶ ἀναβαίνει τῆς ψυχῆς ἐκείνη τὸν βωμόν.

Καὶ ἡ καρδία παριστᾷ ἐν Ἰνδαλμα ὠραῖον,
ἐφ' οὗ σφραγίδα τίθησι τὰ ὄνειρα τοῦ νοῦ,
τὸ πλάσσει ὠραιότερον καὶ ἄστρον καὶ ἀνθέων
καὶ τὸ φωτίζει, Προμηθεὺς, μὲ πῦρ τοῦ οὐρανοῦ.

Τότε δὲν κλαίεις, θὰ μ' εἰπῇς, ἐξ ἔρωτος Ἀνδρέα,
εὐδαίμων, ἀγαπώμενος ἢ πάσχων ἔραστῆς;
Ἐκείνης δὲν σε συγκινεῖ εἰς δάκρυα ἡ θεία,
ἐν ἣ τῆς παλλομένης σου καρδίας ἡ κοιτίς;

Ναὶ κλαίω, τὸ αἰσθάνομαι ἐπὶ τῶν παρειῶν μου
τὴν νύκτα, ὅταν εἰς βαθὺν ὑπνῶντι ρεμβασμὸν.
Πολλάκις δάκρυ κατελθὼν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου
τῶν ἡμικλείστων ὕγρανε τῆς παρειᾶς θερμόν.

Ἀλλ' εἶνε δάκρυ ἄρ' αὐτό; Οὐχί· ὁ θεὸς ἔρωτος,
ἱπτάμενος ὑπὸ τὸ φῶς τῶν τούρανοῦ φανῶν,
ἀναζητῶν ἀντέρωτα εἰς τὰστρα τοῦ αἰθέρος,
πλὴν μᾶτην εἰς τὰ ὑπὲρ γῆν τὴν πτήσιν του πλανῶν.

Ἀδυνατῶν ἀντέρωτα ἐπὶ τῆς γῆς νὰ εὕρῃ
πίπτει, ἀντίτυπον αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς ζητῶν,
καὶ οὐδὲ κ' ἂν ὅ,τι ποθεῖ ἀκάθεκτος εἰξεύρει,
ὅπου ὠραῖον, τὸ τερπνὸν καὶ ὑψηλὸν φοιτῶν.

Εἶπέ μοι τώρα· συμφορὰν καὶ δάκρυα εὐρίσκων
εἰς τὴν εὐδίαν τῆς ζωῆς, στενάζεις καὶ θρηνεῖς
ἢ βλέπεις μόνον τῆς χαρᾶς πλησιφαῆ τὸν δίσκον,
ὅστις φωτίζει τὴν αὐγὴν τοῦ βίου ἀπλανῆς;

Εἶν' ἡδονή, εἶνε ἐλπίς καὶ ὄνειρα ἡ ἡδὴ,
χαρμόσυτος συνέχεια τῶν χρόνων τοῦ παιδός·
δάκρυ ὀδύνης σπάνιον τὰ βλέφαρά μας θλίβει
καὶ τῶν ἐλπίδων φράσσεται σπανίως ἡ ὁδός.

Καὶ αὐριον... Ἀλλὰ σιγῶ· ἀόριστον τὸ μέλλον.
Πλὴν ῥίπτων πρὸς τὸ ἐνεσθὲν βλέμμα τὸν ὠπὸν,
εἶπέ μοι ἂν ἀπὸ ψυχῆς νὰ μειδιάσῃς θέλων
σὺ μειδιᾷς μονώτατος, πρὸς ἄλλους σιωπῶν.